

[Carsten Raft.]

ogsaa ganske tilfredsstillende, at man enstemmigt gik ind for Princippet i den Foranstaltning, der hedder Ungdomslejre.

Jeg mener, at der her er skabt et værdifuldt Apparat — et Apparat, som man maa være noget betænkelig ved at afvikle, fordi det er meget svært at genskabe det. Vi har Erfaringer for, at Profetier og Beregninger vedrørende Arbejdsløshed og Ungdomsarbejdsløshed ud i Fremtiden er noget af det skøreste, man overhovedet har været udsat for. Gang paa Gang er det gaaet i helt modsat Retning, til Trods for at man har ment at have fast Bund under Fødderne i sin Vurdering. Det er derfor et værdifuldt Apparat at beholde, og jeg er for saa vidt betænkelig ved, at det nu delvis skal afvikles, men jeg erkender, at som Situationen er — Befolkningstallet og Beskæftigelsen —, vil der ikke være nogen Mulighed for at opretholde et større Antal Lejre end det, man sigter paa i Øjeblikket. Jeg vil imidlertid saa haabe, at det maa lykkes at beholde dem, og at der maa blive udvist en saadan Smidighed, at nogle af Lejrene kan udlejes, saaledes at de atter kan tages i Brug, hvis der skulde blive Anvendelse for dem. Hvis det skulde gaa som beregnet, hvis der bliver en ganske overordentlig lille Ungdomsarbejdsløshed, vil man derigennem tillige opnaa, at et ikke for stort Apparat skal ligge ubenyttet.

Det kan ikke nytte at nægte, at der over for denne Del af Ungdomsforanstaltningerne, de saakaldte Arbejdslejre, er nogen Skepsis. Der er det ogsaa inden for mit Parti, og jeg vilde mene det rimeligt, at man fik et Udvalg til i det hele taget at se paa Tingene. Det var maaske en Tanke, at man begrænsede Varigheden af Loven. Man maa jo erkende, at Ungdomsarbejdsløshedsloven har haft mærkelig urolige Vilkaar at virke under. De første tre Aar af dem, jeg regner med — fordi det først, synes jeg, var i 1937, det hele rigtig fik Karakter —, var Opbygningens Tid, fordi man ikke havde Apparatet færdigt endnu, og saa kom hele Perioden under Krigen med dens ustandselige Indflydelser og Paavirkninger; medens der dog nu er Mulighed for, at der kommer en Række Aar, hvor man kan gøre Erfaringer paa en nogenlunde rolig Maade. Derfor var der Mening i at sætte en Tidsbegrænsning, saa man, naar man har gjort Erfaringer, kunde komme sammen igen og tale om Fortsættelse af Virksomheden paa de forskellige Omraader, om Bevarelse, Ophævelse eller Udvidelse af Apparatet. Jeg vilde tro, at

man i et Udvalg skulde naa frem til en saadan Bestemmelse.

Det vil være nødvendigt med den Indskrænkning, der finder Sted, at foretage en Del Afskedigelser af det Personale, der har været ansat under Arbejds- og Socialministeriets Ungdomskontor. Man maa da haabe, at de kommer ud til forholdsvis gode Chancer i Øjeblikket, og jeg tror nok, at Ungdomsudvalget og Ordforerne her vil anmode Arbejds- og Socialministeren om i den Udstrækning, det er muligt, at hjælpe dem, der maatte blive afskediget, til andet Arbejde. De har faaet en Uddannelse, som er dem til god Nytte, ja, jeg maa have Lov at sige: som har været Staten og Samfundet til god Nytte under de ekstraordinære Opgaver, der kom efter Kapitulationen. Mon vi havde kunnet røgte disse saa tilfredsstillende, hvis vi ikke havde haft denne Stab af øvede Ledere? Jeg tror, at Rigsdagen vil være taknemmelig for, at Ministeriet og Administrationen hjælper dem, der her kommer ud af deres Beskæftigelse, i det Omfang, det er muligt. Der er ikke Tvivl om, at det danske Samfund staar i Taknemmelighedsgæld til disse Mennesker. Mange af dem kom fra gode Stillinger med gode Chancer, men de følte et Kald til at tage dette Arbejde, og de gik ind i det. Det var et vanskeligt Arbejde; alt Ungdomsarbejde kræver overordentlig meget af Lederne, men jeg kan sige, at dette Arbejde i Virkeligheden krævede sin Mand hele Døgnet rundt, hvis man virkelig gik ind for det. Det er Folk, som har taget det som et Kald. Arbejdet er gjort dygtigt og godt, og hvis det skulde blive nødvendigt — og det bliver det altsaa — at afskedige nogle af disse Mænd, synes jeg, der er Grund til, at vi, der har været knyttet til det, siger dem Tak og anerkender det store og uselviske, energiske og opofrende Arbejde, der er gjort. Det er selvfølgelig kun en Buket Blomster, man smider efter dem, der gaar, men paa den anden Side synes jeg, det skulde siges.

De foreslaaede Ændringer skal jeg ikke opholde mig meget ved. Selve Navnet kan det godt være man skal skifte. Jeg er nu af den Opfattelse, at naar man har faaet et Navn, skal man fastholde det; det er vanskeligt at skifte; men da det nu er et almindeligt Ønske, og da det foreslaaede dækker det, man tilsigter med Lejrene, skal jeg ikke have noget imod det.

Det er ogsaa rimeligt, at Undervisningen udvides paa Beskæftigelsens Bekostning. Det er i høj Grad Undervisningen, der præger disse Lejre og er blevet For-